

Таким чином, на сьогодні питання мораторію на продаж земель сільськогосподарського призначення залишається актуальним і гостро дискутується серед народних депутатів України та юристів. Не зважаючи на те, що мораторій має тимчасовий характер, визначити момент, коли він буде знятий, і чи буде знятий взагалі, неможливо.

Література

1. Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 3–4. – Ст. 90.

2. УКРІНФОРМ: «Мораторій на продаж землі фінішує, і його навряд чи подовжать» / URL: <https://www.ukrinform.ua>

УДК 346:629.7(043.2)

Овчінников Р. М., студент,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирева В. П., к.ю.н., доцент

ЗАПОБІГАННЯ МОНОПОЛЬНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТАМИ ГОСПОДАРЮВАННЯ В АВІАЦІЙНІЙ ГАЛУЗІ

В умовах ринкової економіки, коли справа йде про господарювання з метою отримання прибутку, дуже важливим є законодавче закріплення норм, які б регулювали дані відносини. Особлива увага Основного Закону нашої держави до економічної конкуренції впливає з її ключового місця як в системі ринкової економіки, так і в системі демократичного суспільства.

Головна ціль будь-якого авіапідприємства – отримання прибутку, а тому вони є завжди підприємницькими за своїм спрямуванням. Конкуренція в сфері авіаційних суб'єктів в Україні стає дедалі жорсткішою завдяки підписанню зобов'язань нашої держави перед Європейським Союзом щодо впровадження режиму «відкритого неба». Це сприяло приходу до України іноземних авіапідприємств, переважно так званих лоукостів. Основні події й тенденції в області регулювання й розвитку вітчизняної галузі цивільної авіації виникають у зв'язку з вільним доступом до ринку перевезень провідних перевізників світу, яких приваблює вигідне географічне положення України.

Тож перед українським законодавством постає питання протидії монополізації в авіаційній сфері.

Так у ст. 42 Конституція України закріпила положення про державне забезпечення захисту конкуренції. Зокрема, на конституційному рівні не допускається зловживання монопольним становищем на ринку, неправомірне обмеження конкуренції та недобросовісна конкуренція [1].

У свою чергу Господарським кодексом України, а саме у ст. 10 встановлено, що антимонопольно-конкурентна політика є одним із основних напрямів економічної політики держави, що спрямована на створення оптимального конкурентного середовища діяльності суб'єктів господарювання, забезпечення їх взаємодії на умовах недопущення проявів дискримінації одних суб'єктів іншими [2].

Центральне місце в системі захисту економічної конкуренції в Україні посідає Антимонопольний комітет України, основне завдання якого є здійснення державного контролю за дотриманням законодавства про захист економічної конкуренції на засадах рівності суб'єктів господарювання перед законом та пріоритету прав споживачів, запобігання, виявлення і припинення порушень законодавства про захист економічної конкуренції [3].

Також, не менш важливу роль по забезпеченню законної діяльності авіапідприємств відіграє Державна авіаційна служба (Державіаслужба), яка є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра інфраструктури, який реалізує державну політику у сфері цивільної авіації та використання повітряного простору України та є уповноваженим органом з питань цивільної авіації.

Державіаслужба відповідно до покладених на неї завдань:

- забезпечує створення рівних умов для розвитку господарської діяльності підприємств цивільної авіації усіх форм власності;
- здійснює сертифікацію, схвалення та реєстрацію об'єктів і суб'єктів авіаційної діяльності та ліцензування їх діяльності;
- здійснює нагляд та контроль за дотриманням суб'єктами авіаційної діяльності вимог законодавства, авіаційних правил України, зокрема шляхом проведення планових і позапланових перевірок, аудитів та інспектувань, а також ситуаційних експериментів, випробувань, оглядів, спостережень;
- узагальнює практику застосування законодавства з питань, що належать до її компетенції, розробляє пропозиції щодо вдосконалення законодавчих актів, актів Президента України та Кабінету Міністрів України, нормативно-правових актів міністерств та в установленому порядку подає їх Міністрові інфраструктури [4].

Підсумовуючи вищезазначене можна стверджувати, що держава має безліч інструментів та методів впливу на суб'єктів підприємницької діяльності для боротьби проти створення монополій в авіаційній сфері.

Література

1. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. – К.: Парлам. вид-во, 1996. – 89 с.

2. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19, № 20, № 21-22. – Ст. 144.

3. Про Антимонопольний комітет України: Закон України від 26 листопада 1993 р. № 3660-XII // Відом. Верхов. Ради України. – 1993. – № 50. – Ст. 472.

4. Положення про Державну авіаційну службу України: Постанова Кабінету Міністрів України від 8 жовтня 2014 р. № 520 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://avia.gov.ua/>

УДК 343.535(043.2)

Папахчян Т. Р., студентка,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник : Козирева В.П., к.ю.н., доцент

ВИЗНАННЯ БАНКРУТОМ ПІДПРИЄМСТВ АВІАЦІЙНОЇ ГАЛУЗІ

Відповідно до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» термін «банкрутство» визначається, як визнана господарським судом неспроможність боржника відновити свою платоспроможність за допомогою процедур санації та мирової угоди і погасити грошові вимоги кредиторів не інакше як через застосування ліквідаційної процедури [1].

Важливо зазначити, що у юридичній літературі питання визначення термінів «неплатоспроможність» та «банкрутство» є дискусійними. В багатьох державах ці терміни вживаються у різних значеннях, зокрема, банкрутство використовується для визначення часткової неспроможності, а термін «неплатоспроможність» характеризує лише фінансовий стан боржника, який не має жодної юридичної сили, в той час як «банкрутство» є юридично значимим поняттям, оскільки характеризує судову процедуру визнання боржника банкрутом, результатом якої є певний процесуальний документ, прийнятий судом, та включає в собі термін